

Nora Roberts

Bij zonsondergang

Alice is terug bij haar familie, maar kan ze het verleden achter zich laten – en zal het verleden haar laten gaan?

Proloog

Westelijk Montana, 1991

Alice Bodine deed haar behoefte achter een dunne conifeerhaag. Ze had door de kniehoge sneeuw moeten banjeren om er te komen, en haar blote kont (met de tatoeage van de libel die ze in Portland had laten zetten) bibberde in de wind, die brulde als de woeste branding.

Aangezien ze bijna vijf kilometer over deze achterafweg had gelopen zonder één auto of truck tegen te komen, vroeg ze zich af waarom ze eigenlijk de moeite nam om achter de coniferen te kruipen.

Sommige gewoontes waren te diep ingebakken, dacht ze terwijl ze haar spijkerbroek weer ophees.

En ze had heus haar best gedaan om vaste gewoontes af te leren; om regeltjes, conventies en verwachtingen van zich af te schudden. Toch was ze nu, nog geen drie jaar na haar zelfverklearde bevrijding van alles wat doorsnee en gewoon was, met haar halfbevoren reet op weg naar huis.

Ze hees haar rugzak over haar schouders terwijl ze probeerde haar eigen diepe voetafdrukken in de sneeuw terug te volgen naar de weg die die naam nauwelijks verdiende. In de rugzak zaten al haar aardse bezittingen, waaronder nog een spijkerbroek, een AC/DC-shirt, een sweatshirt met opdruk van The Grateful Dead dat ze ooit in Los Angeles had gejat van een jongen die ze alweer vergeten was, plus zeep en shampoo, meegenomen in de godzijdank korte periode dat ze had gewerkt als kamermeisje bij de Holiday Inn in Rigby, Idaho. En verder condooms, haar voorraadje make-upspullen, vijftien dollar achtendertig en het laatste restje van een zakje behoorlijk goede wiet die ze had ingepikt van een jongen met wie ze een feestje had gebouwd op een camping ergens in het oosten van Oregon.

Ze had zichzelf wijsgemaakt dat ze naar huis ging uit geldgebrek en vanwege het stellige voornemen om nooit meer de met spermavlekken

besmeurde lakens van vreemde kerels af te halen. Bovendien besepte ze hoe gemakkelijk ze zou kunnen afglijden tot het niveau van een van de vrouwen die ze had zien tippelen in de vele schimmige steegjes van al die steden die ze vluchtig had aangedaan.

Het had weinig gescheeld of ze was ook zo ver gekomen, dat moest ze eerlijk toegeven. Als je maar genoeg honger, kou en angst te verduren kreeg, leek het idee om je lichaam te verkopen – het was per slot van rekening maar seks – voor de prijs van een maaltijd en een fatsoenlijke kamer zo slecht nog niet.

Maar de waarheid, en er waren tijden dat ze de waarheid wel degelijk onder ogen zag, was dat er nog altijd regels waren waaraan je je wél hield. De waarheid was dat ze naar huis wilde. Ze verlangde naar haar moeder, haar zusje, haar grootouders. Naar haar kamer, met de mooie roze muren die volhingen met posters, en ramen die uitkeken op de bergen. Ze verlangde naar de geur van koffie en gebakken spek 's morgens in de keuken, naar het gevoel dat ze kreeg als ze in volle galop op een paard zat.

Haar zus was getrouwd; was die stomme, traditionele bruiloft misschien de aanleiding van haar vertrek geweest, de laatste druppel? Misschien had Reenie inmiddels wel een kind, waarschijnlijk wel, en ze was vast nog net zo verdomd perfect als altijd.

Maar zelfs dat miste ze, zelfs de irritante perfectie van Maureen.

Dus liep ze nog anderhalve kilometer door in het aftandse fleecjack dat ze in een tweedehandszaak had gekocht en dat de kou maar amper tegenhield, op laarzen die ze al meer dan tien jaar had, door het dikke pak sneeuw in de smalle berm.

Ik had in Missoula naar huis moeten bellen, dacht ze nu. Ik had gewoon mijn trots opzij moeten zetten. Haar opa was haar vast komen halen, en hij las nooit anderen de les. Maar in gedachten had ze zichzelf al de weg naar de boerderij op zien lopen – misschien zelfs met trotse pas.

Alles en iedereen zou stilvallen. De werklui op de boerderij, de paarden en zelfs het vee in de weilanden. En Blue, de oude jachthond, zou op haar af denderen om haar te begroeten. Haar moeder zou de veranda op komen lopen.

De terugkeer van de verloren dochter.

Alice' zucht, uitgeblazen in de koude lucht, werd meegevoerd door de straffe wind.

Ze wist heus wel dat het niet zo was, maar toen ze in Missoula een lift had weten te scoren, had ze dat beschouwd als een voorteken. En ze had ook nog eens kunnen meerijden tot op zo'n twintig kilometer van huis.

Misschien zou ze het niet voor het donker redden, daar was ze een beetje bang voor. Ze had wel een zaklamp in haar rugzak, maar de batterijen haperden. Ze had ook een aansteker, maar het idee om ergens te kamperen zonder tent of deken, en zonder eten, terwijl ze drie kilometer terug haar laatste water had opgedronken, maakte dat ze volhield en er flink de pas in zette.

Ze probeerde zich voor te stellen wat ze tegen haar zouden zeggen. Ze zouden blij zijn haar te zien – dat moest wel. Misschien ook boos omdat ze zomaar weggelopen was, met achterlating van niet meer dan een kort briefje. Maar ze was toen achttien, oud genoeg om te doen en laten wat ze wilde, en wat ze níét wilde was gaan studeren of zichzelf opsluiten door te trouwen of een flutbaantje te nemen op de boerderij.

Wat zij wilde was vrijheid, en die had ze genomen.

Nu was ze eenentwintig en koos ze er zelf voor om weer naar huis te gaan.

Misschien zou het niet eens zo erg zijn om op de boerderij te werken. Misschien zou ze zelfs overwegen om een cursus te gaan volgen.

Ze was een volwassen vrouw.

Een klappertandende volwassen vrouw, maar ze liep door. Ze hoopte dat haar grootouders er ook zouden zijn – en meteen ervoer ze een steek van schuldgevoel, omdat ze niet eens zeker kon weten of opa en oma nog wel leefden.

Natuurlijk leven ze nog, stelde Alice zichzelf gerust. Het is pas drie jaar geleden. Oma zou niet boos zijn, of in ieder geval niet lang boos blijven. Misschien zou ze op haar mopperen. Wat ben je mager! En wat heb je in 's hemelsnaam met je haar uitgespookt?

Glimlachend bij die gedachte trok Alice haar skimuts dieper over de korte stekeltjes die ze spierwit geblondeerd had, zo licht als maar kon. Ze vond het leuk om blond te zijn, en dankzij de opvallende haarkleur leken haar ogen veel groener.

Maar waar ze het meest naar uitkeek was een omhelzing van haar opa, en een stevige maaltijd – het was bijna Thanksgiving – waarbij ze haar familie zou vertellen over haar avonturen.

Ze had de Grote Oceaan gezien, had als een filmster over Rodeo Drive geparadeerd en had twee keer gefigureerd in een echte speelfilm. Een heuse rol bemachtigen was een stuk lastiger gebleken dan ze had gedacht, maar ze had het tenminste geprobéerd.

Ze had bewezen dat ze goed alleen kon zijn, dat ze van alles kon doen, zien en ervaren. Ze zou het zo weer kunnen doen als ze thuis moeilijk deden.

Alice knipperde geërgerd twee keer met haar ogen en veegde de tranen weg. Ze zou niet gaan smeken. Nóóit zou ze smeken of ze alsjeblieft terug mocht komen.

God, wat verlangde ze naar huis.

Ze kon nu aan de stand van de zon zien dat ze het nooit voor het donker zou halen, en ze rook dat er verse sneeuw in de lucht hing. Misschien... als ze een stuk afsneed, door het bos en de weilanden, zou ze misschien het huis van de familie Skinner kunnen bereiken.

Ze bleef staan, moe en in tweestrijd. Het was veiliger om op de weg te blijven, maar de route door de weilanden was misschien wel twee kilometer korter. Bovendien stonden er ergens een paar blokhutten, als ze die tenminste nog zou kunnen vinden. Primitieve onderkomens voor mensen die hun vakantie in de natuur doorbrachten, maar als ze er kon inbreken, zou ze een vuurtje kunnen maken en misschien stonden er zelfs nog blikken met eten.

Ze keek over de ogenschijnlijk eindeloze weg en de ondergesneeuwde akkers naar de witte bergtoppen die scherp afstaken tegen de lucht, die grijsblauw werd door de invallende schemer en de naderende sneeuw.

Later zou Alice terugdenken aan dat moment van besluiteloosheid, aan die paar minuten dat ze had gearzeld in de bijtend koude wind daar langs de weg. De paar minuten voordat ze haar eerste stap zou zetten in de richting van de akkers, de bergen en de beschutting van de dennenbomen met hun steeds langer wordende schaduwen, ver van de weg vandaan.

Hoewel het het eerste geluid was dat Alice in ruim twee uur hoorde, op dat van haar eigen ademhaling, haar voetstappen en de gierende wind die huiverend door de bomen joeg na, drong het brommen van de automotor in de verte in eerste instantie niet eens tot haar door.

Zodra ze zich ervan bewust werd, ploeterde ze door de diepe sneeuw

terug naar de weg, en haar hart maakte een sprongetje toen ze de pick-up langzaam zag naderen.

Ze deed een stap naar voren, en in plaats van haar duim op te steken zoals ze op haar reizen talloze keren had gedaan, zwaaide ze in een soort wanhoopsgebaar met haar armen.

Ze mocht dan drie jaar weg geweest zijn, ze was geboren en getogen op het platteland. In deze streek zou niemand een vrouw voorbijrijden die op een verlaten weg om hulp wenkte.

Toen de pick-uptruck langzaam tot stilstand kwam, bedacht Alice dat ze nog nooit zoiets moois had gezien als de verroeste blauwe Ford met het wapenrek, de met zeil afgedekte laadbak en de Freeman-sticker op de voorruit.

Toen de bestuurder zich over de passagiersstoel heen haar kan op boog en het raampje opendraaide, moest ze vechten tegen de tranen.

‘Zo te zien heb jij hulp nodig.’

‘Ik zou wel een lift kunnen gebruiken, ja.’ Ze glimlachte vluchtig naar hem en nam hem aandachtig op. Die lift had ze nodig, maar ze was niet achterlijk.

Hij droeg een jas van schapenvacht die al heel wat jaren meeinging en een bruine cowboyhoed op zijn korte, donkere haar.

Knappe man, dacht Alice, dat hielp altijd. Ouder; hij moest minstens veertig zijn. Hij had vriendelijke ogen; ook donker.

Ze hoorde countrymuziek uit de radio komen, een linedance-deuntje.

‘Naar de ranch van Bodine. Die is...’

‘Ja, ik weet waar de ranch van Bodine is. Ik kom erlangs, stap maar in.’

‘Bedankt. Dank je wel, echt heel fijn.’ Ze deed haar rugzak af en zeulde die achter zich aan de cabine in.

‘Sta je ergens met pech? Ik heb geen auto gezien.’

‘Nee.’ Ze legde de rugzak aan haar voeten, bijna sprakeloos van opluchting om de warmte die de kachel in de truck verspreidde. ‘Ik kom uit Missoula. Ik had een lift gekregen, maar een kilometer of tien terug moest die chauffeur de andere kant op.’

‘Heb je tien kilometer gelopen?’

Ze sloot genietend haar ogen toen haar tenen, die waren veranderd in ijsklonten, langzaam begonnen te ontdooien. ‘Jij bent de eerste die ik in twee uur heb gezien. Ik was eigenlijk niet van plan dat hele eind te

lopen, en ik ben heel blij dat het nu niet meer hoeft.’

‘Het is een hele afstand, en dat voor zo’n tenger ding als jij. En dadelijk wordt het donker.’

‘Ik weet het. Ik bof maar dat je langsreed.’

‘Je boft maar,’ herhaalde hij.

Ze zag de vuist niet aankomen. Het ging heel snel, het was een schok. Haar gezicht leek te exploderen door de klap. Nog terwijl haar ogen wegdraaiden in hun kassen verloor ze het bewustzijn.

Van de tweede klap voelde ze niets.

Hij ging snel te werk, blij met de kans die hem zomaar in de schoot geworpen werd. Hij sleepte haar de cabine uit en schoof haar slaphangende lichaam onder het zeil van de laadbak. Bond haar handen en voeten vast, knevelde haar en gooide een oude deken over haar heen.

Het was niet de bedoeling dat ze zou doodvriezen voordat hij met haar thuis aankwam.

Ze hadden een behoorlijk ritje voor de boeg.

1

Heden

Het rozerode ochtendgloren zette de besneeuwde bergen in een tere gloed. De elanden liepen al burlend door de mist op hun ochtendpelgrimage en de haan kraaide onafgebroken zijn wekroep.

Bodine Longbow stond bij de keukendeur te genieten van haar laatste bodempje koffie terwijl ze keek en luisterde naar de natuur, voor haar het ideale begin van de novemberdag.

Het enige wat de dag nóg mooier zou kunnen maken was een uur extra. Al sinds haar jonge jaren wenste Bodine dat de dag vijftwintig uur zou hebben; ze had zelfs opgeschreven wat ze allemaal zou kunnen doen met die zestig minuten extra.

Aangezien de omwenteling van de aarde niet aan die wens voldeed, compenseerde ze dat door zelden later dan half zes op te staan. Als het licht werd, had zij haar ochtendgymnastiek er al op zitten – precies zestig minuten – en gedoucht, zich aangekleed, haar e-mail en de berichten op haar telefoon bekeken en ontbeten met een kom yoghurt, waarvan ze zichzelf probeerde te overtuigen dat ze het lekker vond, net als de muesli die ze met even lange tanden at terwijl ze op haar tablet haar agenda van die dag bekeek.

Die agenda zat allang in haar hoofd, dus het bekijken ervan was eigenlijk overbodig. Maar Bodine ging graag grondig te werk.

Nu het vroege ochtendritueel erop zat, kon ze even de tijd nemen om van haar latte te genieten: dubbele espresso, volle melk en een scheut karamelsiroop, waarvan ze het kritische stemmetje in haar hoofd had beloofd dat ze er binnenkort mee zou stoppen.

Nog even en dan zou de rest van het huishouden binnendruppelen. Haar vader en haar broers, die de veestapel hadden gecontroleerd en het personeel op weg geholpen hadden. Clementine was vandaag vrij, dus Bodine wist dat haar moeder dadelijk de keuken binnen zou den-

deren om opgewekt en vlekkeloos een ontbijt op tafel te toveren zoals je dat mocht verwachten op een ranch in Montana. En nadat ze drie mannenmonden had gevoed, zou Maureen vervolgens de keuken aan kant maken voordat ze zich naar haar werk haastte, het Bodine Resort waar ze hoofd van de salesafdeling was.

Maureen Bodine Longbow bleef haar dochter verbazen.

Bodine wist zeker dat haar moeder niet die vurige wens had dat de dagen een uur langer duurden, sterker nog: ze had helemaal geen uur extra nodig om in huis alles af te krijgen, een goed huwelijk in stand te houden, mee te werken in twee complexe bedrijven – de ranch en het resort – en intussen met volle teugen van het leven te genieten.

Nog terwijl Bodine dat dacht kwam Maureen binnengewaaid, met haar korte kastanjebruine haar en haar knappe gezicht. Ze keek Bodine met haar sprankelende groene ogen glimlachend aan. ‘Goedemorgen, mijn kind.’

‘Goedemorgen. Wat zie je er goed uit.’

Maureen streek met een hand over haar smalle heup in de nauwsluitende mosgroene jurk. ‘Ik heb vandaag de ene vergadering na de andere. Ik moet een goede indruk maken.’

Ze deed de schuifdeur van het voorraadhok open en pakte een wit slagersschort van de haak.

Niet dat er ook maar een spatje spekvat op haar jurk zou durven belanden, dacht Bodine.

‘Zou jij zo’n lekkere latte voor me willen maken?’ vroeg Maureen terwijl ze het schort vastmaakte. ‘Dat kan niemand zo goed als jij.’

‘Komt eraan. Ik heb dadelijk als eerste een bespreking met Jessie,’ zei Bodine. Jessica Baazov werkte sinds drie maanden als eventmanager bij het resort. ‘Over de bruiloft van Linda-Sue Jackson. Linda-Sue komt om tien uur.’

‘Hm. Ik hoorde van je vader dat Roy Jackson loopt te klagen dat de trouwerij van zijn kleine meid zo’n hoop geld kost, maar ik weet dat Linda-Sue’s moeder van plan is om alles uit de kast te halen – en dan ook echt álles. Ze zou nog een engelenkoor voor in de kerk boeken als we dat konden leveren.’

Bodine stond nauwgezet melk te stomen voor de latte. ‘Jessie zou het waarschijnlijk nog kunnen regelen ook, als ze maar genoeg betalen.’

‘Ze doet het goed, hè?’ Maureen ging in de weer met een enorme

koekenpan op het achtpits fornuis om spek te bakken. ‘Ik mag haar graag.’

‘Jij mag iedereen graag.’ Bodine gaf haar moeder de latte.

‘Het leven is een stuk leuker als je andere mensen aardig vindt. Iedereen heeft zijn goede kanten, als je er maar oog voor hebt.’

‘Adolf Hitler,’ daagde Bodine haar uit.

‘Nou ja, die heeft er in ieder geval met zijn daden voor gezorgd dat we een duidelijke grens hebben getrokken: dit nooit meer. Dat is ook positief.’

‘Niemand is zoals jij, mam.’ Bodine bukte – ze had op haar twaalfde de één meter zevenenvijftig van haar moeder al ingehaald, en daar was later nog ruim twaalf centimeter bij gekomen – om Maureen op de wang te kussen. ‘Ik heb nog net tijd om de tafel voor je te dekken voordat ik de deur uit ga.’

‘O lieverd, jij moet ook ontbijten.’

‘Ik heb al yoghurt gegeten.’

‘Je hebt een hekel aan yoghurt.’

‘Alleen terwijl ik het eet, maar ik weet dat het goed voor me is.’

Maureen schepte zuchtend repen spek uit de pan om ze te laten uitlekken en deed er nieuwe in. ‘Ik denk wel eens dat jij een betere moeder voor jezelf bent dan ik ooit ben geweest.’

‘Je bent een topmoeder.’ Bodine pakte een stapel van de doordeweekse borden uit de kast.

Ze hoorde het rumoer een paar tellen voordat de achterdeur openging. De mannen in haar leven kwamen binnenvallen met de honden.

‘Denk erom, voeten vege.’

‘Nou zeg, Reenie, alsof we dat zouden vergeten.’ Sam Longbow nam zijn hoed af; niemand at bij Maureen aan tafel met een hoed op zijn hoofd.

Hij mat één meter achtentachtig, waarvan zijn benen het overgrote deel in beslag namen. Een magere, knappe man met zilveren strepen in zijn zwarte haar, en donkerbruine ogen met fijne karakterlijntjes eromheen.

Bodine vond dat zijn scheve linkersnijtand zijn charmante glimlach nog eens versterkte.

Chase, twee jaar ouder dan Bodine, hing zijn veedrijvershoed aan een haak en schudde zijn jack van zijn schouders. Zijn lengte en bouw

had hij van zijn vader – zoals alle Longbow-kinderen – maar in zijn gezicht, zijn teint, was eerder zijn moeder terug te zien.

Rory, die drie jaar ouder was dan zij, was een combinatie van beiden, met donkerbruin haar en levendige groene ogen in het gezicht van Sam Longbow – of een tweeëntwintigjarige versie daarvan.

‘Kun je voor één man extra ontbijt maken, mam?’

Maureen keek Chase met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Voor één man extra lukt altijd. Wie eet er mee dan?’

‘Ik heb Cal gevraagd.’

‘Nou, zet dan maar gauw een extra bord neer,’ beval Maureen. ‘Het is lang geleden dat Cal Skinner bij ons aan tafel heeft gezeten.’

‘Is hij terug?’

Chase knikte naar Bodine en liep naar het koffiezetapparaat. ‘Gisteravond aangekomen. Hij gaat in de blokhut wonen, zoals afgesproken. Een warm ontbijt zal wel helpen bij de verhuizing.’

Chase dronk zijn koffie zwart, terwijl Rory een flinke scheut melk en een paar scheppen suiker in de zijne deed. ‘Hij ziet er helemaal niet uit als een Hollywood-cowboy.’

‘Een teleurstelling voor onze jongste zoon,’ zei Sam, die zijn handen stond te wassen aan de gootsteen. ‘Rory had gehoopt dat hij zou rondlopen met rammelende sporen, een zilveren lint om zijn hoed en glimmend gepoetste laarzen.’

‘Niet dus.’ Rory bietste een reep gebakken spek. ‘Hij is nauwelijks veranderd sinds hij hier is vertrokken. Hooguit wat ouder geworden.’

‘Nog geen jaar ouder dan ik. En laat eens wat spek voor ons over,’ zei Chase.

‘Er is nog meer,’ zei Maureen onbewogen, en ze draaide haar gezicht naar Sam toe, die bukte om haar een kus te geven.

‘Je ziet eruit om op te vreten, Reenie. En je ruikt ook nog eens verrukkelijk.’

Maureen straalde. ‘Ik heb de hele ochtend besprekingen.’

‘Over besprekingen gesproken.’ Bodine wierp een blik op haar horloge. ‘Ik moet gaan.’

‘O, lieverd, kun je niet even wachten tot Cal er is? Je hebt die jongen bijna tien jaar niet gezien.’

Acht jaar, dacht Bodine, die moest toegeven dat ze nieuwsgierig naar hem was. Maar... ‘Dat gaat echt niet. Sorry. Ik zie hem binnenkort wel.’

En jou ook,' zei ze tegen haar vader, voordat ze hem een kus gaf. 'Rory, ik moet een paar dingen met je bespreken op kantoor.'

'Ik kom eraan, baas.'

Ze snoof even en liep naar de bijkeuken, waar haar aktetas al klaarstond, ingepakt voor de dag die voor haar lag. 'We krijgen vanmiddag sneeuw,' riep ze, diep ingepakt in haar jas, muts en sjaal, en ze trok handschoenen aan terwijl ze de koude ochtend in liep.

Omdat ze een minuut of wat achterliep op schema, zette ze flink de pas erin op weg naar haar pick-uptruck. Ze had al geweten dat Cal terugkwam, ze had de familiebijeenkomst bijgewoond waarin was besloten hem aan te nemen als hoofd van de paardenstallen.

Al zo lang ze zich kon herinneren was Cal de beste vriend van Chase; er waren periodes geweest dat hij haar het bloed onder de nagels vandaan had gehaald, maar ook tijden dat ze verliefd op hem was geweest. Ergernis, verliefdheid, ergernis, verliefdheid.

Bodine wist niet meer precies in welke van die twee fases ze had gezeten toen hij vertrok uit Montana. Nu, terwijl ze over de harde sneeuwlaag op de zandweg reed, besepte ze dat hij jonger was geweest dan Rory toen hij het huis uit ging.

Een jaar of twintig, schatte ze, en ongetwijfeld kwaad en gefrustreerd omdat hij het overgrote deel van zijn geboorterecht was kwijtgeraakt. Grond die haar vader had gekocht van de familie Skinner, bedacht ze nu, toen zijn vader in zwaar weer terechtgekomen was – om het maar beleefd uit te drukken.

En hij was in dat zware weer terechtgekomen omdat hij het mooie weer had vergokt. Hij was een waardeloze gokker, had ze haar vader ooit horen zeggen, maar hij was eraan verslaafd geweest zoals anderen verslaafd kunnen zijn aan de drank.

Dus toen het stuk grond waaraan Cal Skinner ongetwijfeld verkocht was geweest werd gereduceerd tot minder dan twintig hectare, met daarop het huis en een paar bijgebouwtjes, was hij vertrokken om op eigen benen verder te gaan.

Volgens Chase was hij niet slecht terechtgekomen: hij was in de filmindustrie beland, waar hij met paarden werkte.

En nu zijn vader dood was, zijn moeder weduwe en zijn zus getrouwd, met een peuter en haar tweede kind op komst, was Cal terug.

Bodine had genoeg gehoord om te weten dat het resterende stuk

grond van de familie Skinner minder waard was dan de hypotheek en de andere leningen die erop afgesloten waren. Het huis stond leeg, mevrouw Skinner was ingetrokken bij het gezin van haar dochter in een mooi huis in Missoula, waar Savannah samen met haar echtgenoot een hobbywinkel runde.

Bodine verwachtte dat er binnenkort een bespreking zou komen over de aankoop van die laatste twintig hectare, en onderweg in de auto vroeg ze zich af voor welke van de twee dat perceel geschikter zou zijn, de ranch of het resort.

Het woonhuis opknappen, peinsde ze, en dat verhuren voor grote gezelschappen. Of het gebruiken voor evenementen. Kleine bruiloften, bedrijfsfeesten, familieeünies.

Of iedereen een hoop tijd en moeite besparen door het af te breken en er een nieuw pand neer te zetten.

Ze vermaakte zich nog met het bedenken van verschillende mogelijkheden toen ze onder de poort van Bodine Resort door reed: een brood met daarop de naam, vergezeld van het logo met het klavertje.

Toen ze de auto keerde, zag ze dat er al licht brandde bij The Trading Post. Degene die vroege dienst had, wie dat ook mocht zijn, was bezig met de voorbereidingen om de winkel te openen. Ze hadden deze week een speciale verkoopmarkt met lederwaren en handwerkartikelen, die waarschijnlijk veel aanwezige herfstgasten zou trekken. En Rory's marketingteam zou er ongetwijfeld in slagen ook mensen van buitenaf te interesseren, die vervolgens weer zouden lunchen bij The Feed Bag.

Bodine parkeerde de auto voor het langgerekte, lage gebouw met de brede veranda waar de receptie gehuisvest was.

Het bezorgde haar altijd een gevoel van trots.

Het resort was ouder dan zijzelf, bedacht door haar moeder, haar grootmoeder en haar overgrootmoeder, tijdens een bijeenkomst waar oma Cora Riley Bodine de leiding had genomen.

Wat was begonnen als een typische mannenranch was uitgegroeid tot een luxueus resort met een chef-kok op sterrenniveau, persoonlijke service op maat, de mogelijkheid tot avontuur, schoonheidsbehandelingen, evenementen, entertainment en nog veel meer, verspreid over ruim twaalfduizend hectare, waar ook de authentieke ranch onder viel. En dat alles, dacht ze terwijl ze uitstapte, in die onschatbare schoonheid van westelijk Montana.

Ze haastte zich naar binnen, waar een paar gasten koffie zaten te drinken voor het enorme haardvuur.

Terwijl ze de herfstgeur van pompoen en kruidnagel opsnoof, zwaai-de ze even naar de balie en wilde doorlopen naar haar kantoor, vastbe-sloten om meteen aan de slag te gaan. Maar Sally, de enthousiaste re-ceptioniste die Bodine al kende sinds de middelbare school, wenkte haar.

‘Ik wilde je even doorgeven dat Linda-Sue heeft gebeld dat ze iets later komt.’

‘Ze komt altijd iets later.’

‘Ja, maar deze keer heeft ze het dus vooraf gemeld. Ze moest eerst nog haar moeder ophalen.’

Dat was het eerste scheurtje in het degelijke fundament van Bodines dag. ‘Komt haar moeder mee naar de bespreking?’

‘Het spijt me.’ Sal glimlachte er treurig bij.

‘Dat is vooral Jessies probleem, maar evengoed bedankt.’

‘Jessie is er nog niet.’

‘Geeft niet, ik ben te vroeg.’

‘Jij bent altijd te vroeg,’ riep Sal Bodine na toen ze de hoek om liep naar haar kantoor. De werkplek van de resortmanager.

Het kantoor was precies goed: groot genoeg om er te vergaderen met het personeel of de bedrijfsleiders, en klein genoeg om de vergaderin-gen intiem en persoonlijk te houden.

Het had een dubbel raam met uitzicht op de stenen paden, het ge-deelte van het gebouw waar de Feed Bag en de wat exclusievere Dining Hall gevestigd waren, en op uitgestrekte weilanden, die doorliepen tot aan de bergen.

Bodine had het oude bureau van haar grootmoeder bewust zo ge-plaatst dat ze met haar rug naar het raam zat, om niet afgeleid te wor-den. Er stonden twee hoge leren stoelen die afkomstig waren uit het kantoor op de ranch, en een bankje dat van haar moeder was geweest, opnieuw gestoffeerd met stevig canvas, in een zomerse tint hardblauw.

Ze hing haar jas, muts en sjaal aan de kapstok in de hoek en streek haar haar glad, dat net zo zwart was als dat van haar vader. Bodine droeg het in een lange, kaarsrechte staart op haar rug.

Ze had de trekken van haar grootvader – althans, volgens zijn wedu-we. En Bodine had op foto’s gezien dat ze inderdaad leek op de jonge

Rory Bodine, die nog voor zijn drieëntwintigste verjaardag zijn noodlot had getroffen in Vietnam.

Hij had felgroene ogen en een grote, brede mond. Waar haar opa een slag in zijn zwarte haar had, viel dat van haar kaarsrecht, maar ze had zijn hoge jukbeenderen, zijn mopsneusje en de Ierse bleke huid die liters zonnebrandcrème vereiste.

Bodine hield zichzelf altijd graag voor dat ze het scherpe zakeninstinct van haar grootmoeder had.

Ze liep naar het werkblad waar het cupjesapparaat stond waarvan ze de koffie aanvaardbaar vond, en met een gevulde mok nam ze plaats aan haar bureau om haar aantekeningen voor de eerste twee besprekingen van die dag door te nemen.

Terwijl ze een telefoontje afrondde en tegelijkertijd haar e-mail bekeek, kwam Jessica binnen.

Net als Maureen droeg Jessica een jurk; chic rood met daaroverheen vandaag een kort, crèmekleurig leren jasje. Haar korte laarsjes met hoge hak zouden in de sneeuw geen vijf minuten standhouden, maar ze pasten bij het jurkje alsof ze hetzelfde verbod hadden gehad.

Bodine bewonderde haar doordachte, onbetwistbare smaak.

Jessica had haar blonde haar met de highlights opgestoken in een chique rol achter op haar hoofd, zoals ze het tegenwoordig meestal droeg op haar werk. Net als de laarsjes had haar lippenstift exact dezelfde kleur als haar jurk, wat mooi stond bij haar scherpe jukbeenderen, haar smalle, rechte neus en haar ogen, die de kleur hadden van helderblauw gletsjerwater.

Ze ging zitten terwijl Bodine haar telefoongesprek afrondde, pakte haar mobiel uit haar jaszak en scrolde langs het scherm.

Bodine hing op en leunde achterover in haar stoel. 'De coördinator van de Western Writers Association neemt contact met je op over een driedaags schrijfkamp met afscheidsdiner.'

'Hebben ze al een datum? Aantal deelnemers?'

'Voorlopig verwachten ze er achtennegentig. Aankomst 9 januari, vertrek de twaalfde.'

'Komende januari?'

Bodine glimlachte. 'Hun oorspronkelijke locatie is geannuleerd, dus ze hebben een probleem. Ik heb het nagekeken en het zou moeten lukken. Na de feestdagen is het altijd wat rustiger. We houden The Mill

gewoon vrij zodat ze daar hun bijeenkomsten en het diner kunnen houden, en dan reserveren we het aantal huisjes dat ze voor tweeënzeventig uur willen boeken. Hun coördinator – Mandy – kwam over als iemand die haar zaken goed op een rijtje heeft, al was ze een tikkeltje wanhopig. Ik heb de details net naar jou gemaild, en naar mijn moeder en Rory. Het budget lijkt me oké.’

‘Oké. Ik ga met haar overleggen over het menu, vervoer, activiteiten en dergelijke. Schrijvers, zei je?’

‘Ja.’

‘Dan zal ik The Saloon inseinen.’ Jesse maakte een notitie op haar telefoon. ‘Ik heb nog nooit een evenement voor schrijvers georganiseerd dat niet uitdraaide op een enorme drankrekening.’

‘Dat moeten we hebben.’ Bodine wees met haar duim naar het espressoapparaatje. ‘Ga je gang.’

Jessica hield de dubbelwandige drinkbeker omhoog die ze altijd bij zich had; Iers groen met het logo van Bodine Resort.

‘Hoe kun jij zonder koffie?’ vroeg Bodine zich oprecht af. ‘Of zonder cola? Een mens kan toch niet leven op water?’

‘Er is ook nog wijn. En yoga, meditatie.’

‘Allemaal even slaapverwekkend.’

‘Niet als je er op de juiste manier mee omgaat. Jij zou echt vaker aan yoga moeten doen. En mediteren zou je ook kunnen helpen om te minderen met cafeïne.’

‘Als ik mediteer, kan ik de hele tijd alleen maar denken aan alle andere dingen die ik liever zou doen.’ Bodine draaide achterovergeleund haar stoel van links naar recht. ‘Wat een tof jasje is dat.’

‘Dank je. Ik ben op mijn vrije dag naar Missoula gegaan en heb eens flink met geld gesmeten. Dat is bijna net zo goed voor je geest én je humeur als yoga. Ik hoor net van Sal dat Linda-Sue wat later komt – goh, je meent het – en dat ze haar moeder meebrengt.’

‘Dat hoorde ik ook. Komt goed. Ze boeken vierenvijftig huisjes voor drie nachten. Een etentje op de avond voor de grote dag, de bruiloft zelf, de receptie, en op de dag voor het huwelijk huren ze ook nog eens zo’n beetje heel Zen Town af.’

‘De bruiloft is al over vier weken, dus ze hebben niet veel tijd meer om de plannen om te gooien en nog meer toeters en bellen toe te voegen.’